

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **M. D.**, narozen X, občan U.
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2018, č. j. CPR-18920-7/ČJ-2018-930310-V236,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 17.12. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2018, č. j. CPR-18920-7/ČJ-2018-930310-V236 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „krajské ředitelství“) ze dne 12. 2. 2018, č. j. KRPS-348215-31/ČJ-2017-010033 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských

států Evropské unie, byla stanovena v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování mu byla určena v délce 14 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobce ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaná porušila § 3 ve spojení s § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřila si dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce konkrétně upozorňuje na to, že disponoval platným polským vízem a do České republiky byl vyslán na pracovní cestu svým polským zaměstnavatelem. Nikdy v minulosti neměl v České republice žádné pobytové problémy a nedopustil se žádného nezákonného jednání. Správní orgány navíc pochybily, pokud neprovedly jím navržený výslech jednatele společnosti S., pana V. P., bytem ve V., L. r.
3. Žalobce je dále přesvědčen, že s ohledem na jeho osobu a konkrétní okolnosti daného případu mu nemělo být ukládáno správní vyhoštění, nýbrž pouze stanovená povinnost opustit území České republiky podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. Posledním žalobním bodem pak žalobce vyjadřuje absolutní nesouhlas se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 15. 10. 2018 o možnosti jeho vycestování. V jeho vlasti v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě. Byť se válečné zločiny soustřeďují do okolí hranice mezi územími ovládaným vládními jednotkami a povstanci v Doněcké a Luhanské oblasti, žalobce považuje za jisté, že se po dvou letech konfliktu vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo v rámci celé Ukrajiny. Správní orgány tak svým rozhodnutím porušily § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, protože nepostupovaly v souladu s právními předpisy, nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, bylo v souladu s veřejným zájmem a šetřilo oprávněné zájmy žalobce.
5. Žalovaná vzhledem k tomu, že žalobní body jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Žalovaná neshledala ve svém postupu žádné pochybení.
6. V průběhu jednání, z něž se žalovaná omluvila, žalobce zdůraznil zejména pochybení správních orgánů spočívající v tom, že nevyslechly jednatele společnosti S., pana V. P., který mohl objasnit, že ze strany žalobce nešlo o nelegální výkon práce, nýbrž že žalobce byl vyslán na pracovní cestu polským zaměstnavatelem. I přes zjištění, že společnost S. možná neplnila své povinnosti např. v souvislosti se zakládáním účetních závěrek, je z obsahu správního spisu, v němž je založena subdodavatelská smlouva uzavřená touto společností, patrné, že fakticky činná byla, a proto se správní orgány měly pokusit o výslech jejího jednatele.
7. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 18. 10. 2017 byl žalobce v rámci cizinecké kontroly zastižen v znečištěném pracovním oděvu na staveništi rodinných domů ve V. ulici v K. D. - L. Žalobce se prokázal cestovním dokladem s platným schengenským vízem typu „D“ platným od 26. 6. 2017 do 20. 6. 2018, nepředložil však povolení k zaměstnání ani neměl živnostenské oprávnění. Žalobce byl zajištěn a ještě téhož dne s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

9. V průběhu svého výslechu za přítomnosti tlumočnice do ukrajinštiny žalobce uvedl, že někdy na přelomu července a srpna 2017 přijel tranzitem přes Slovensko do L. za svým bratrancem, který zde má trvalý pobyt a českou ženu. Pobýval u něj 2 měsíce, poté mu však došly peníze a přesunul se do P., aby vyhledal nějakou práci. Práci sehnal na ubytovně přes kamaráda V., a to v K. D., kde byl zadržen. Pracoval tam pouze 2 týdny jako pomocný dělník, přičemž na konci týdne chtěl již odjet na Ukrajinu. Jeho úkolem bylo vyplňovat technickou pěnou škvíry ve fasádě. Žádnou pracovní smlouvu neměl, pracoval tam na základě ústní dohody s V., od nějž dostal zálohu na mzdu a též pracovní nářadí (pistol). V České republice je na platné polské vízum, přičemž prostředník na Ukrajině mu říkal, že na toto vízum může pracovat po celé Evropě. V Polsku ale nikdy nepracoval, doma má sice nějaké polské papíry, ale jejich obsahu nerozumí. Na území České republiky mu nebylo vydáno žádné povolení k práci ani živnostenský list a nemá zde kromě zmíněného bratrance nikoho. Trvale zde žít nechce, není rodinným příslušníkem občana EU, nemá manželku ani děti, na Ukrajině má celou svoji rodinu (matka, babička), ke které se chce vrátit. Uvedl, že mu nic nebrání ve vycestování a že si poštu bude vybírat na adrese bydliště na Ukrajině. Uložení vyhoštění by pro něj bylo ale katastrofou, protože potřebuje peníze pro rodinu.
10. Správní orgán se pokusil kontaktovat stavební společnost provádějící stavbu (F. S.), která jej však odkázala na smlouvu o dílo, kterou měla uzavřenu se subdodavatelem (V. s.), jenž jí potvrdil, že dne 18. 10. 2017 na staveništi byl i žalobce. I posledně jmenovaná společnost však odkázala na smlouvu o dílo, kterou měla uzavřenu se společností S. (nyní v likvidaci) jako subdodavatelem, který jí též potvrdil, že za ni byl dne 18. 10. 2017 na staveništi i žalobce. Správní orgán se snažil kontaktovat i společnost S., avšak neúspěšně, písemnost byla do datové schránky doručena fikcí a obálka s písemností se vrátila z adresy sídla společnosti jako nedoručitelná.
11. Krajské ředitelství si vyžádalo u ministerstva závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce. Toto závazné stanovisko ze dne 10. 1. 2018 s odkazem na zprávy o zemi původu konstatovalo, že vycestování žalobce je možné. Žalobce totiž neuvedl nic, z čeho by bylo možné dovodit, že mu hrozí na Ukrajině uložení trestu smrti, mučení, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání. Pokud žalobce uváděl, že se po návratu dostane do značných ekonomických problémů, tato okolnost nepředstavuje vážnou újmu ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce není ohrožen ani z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního či vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, protože napjatá situace přetrvává pouze na jihovýchodě Ukrajiny na linii dotyku, Z. oblast, odkud žalobce pochází, však není střety nijak zasažena a život v těchto místech probíhá bez vážnějších problémů. Žalobce není ani zranitelnou osobou a nic nenaznačuje, že by jeho vycestování mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Po vyjádření žalobce, který dne 4. 5. 2018 navrhl vyslechnout jednatele společnosti S., krajské ředitelství dne 23. 5. 2018 bez dalšího vydalo prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložilo správní vyhoštění, dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovilo v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, a dobu k vycestování mu určilo v délce 14 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž současně konstatovalo, že se na žalobce ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování. Souběžným rozhodnutím krajské ředitelství žalobci uložilo povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši

1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění krajské ředitelství uvedlo, že žalobce podle toho, co uvedl při svém výsledku, prováděl cca 14 dní stavební práce s jasným úmyslem finančního zisku, přičemž se jednalo o závislou práci pro blíže nezjištěného V., který jej úkoloval a měl jej i vyplácet. Přitom žalobce sám uvedl, že žádné povolení k zaměstnání od Úřadu práce v České republice nemá vydáno, což potvrdil i dožádaný Úřad práce. Žalobce přitom nebyl oprávněn vykonávat zaměstnání bez takového povolení, protože nesplňuje podmínky výjimky stanovené v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 206/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) pro případ vyslání na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie, protože sám uvedl, že v Polsku v době platnosti svého posledního víza nepracoval a ani nepodepsal pracovní smlouvu se žádným subjektem. Žalobce se tak dopustil výkonu nelegální práce ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť svou činností naplnil všechny znaky závislé práce (práci vykonával osobně bez pracovní smlouvy na základě faktického vztahu podřízenosti vůči panu V., a to v určené pracovní době na určeném místě a pobíral za to odměnu). Vzhledem k tomu, že se žalobce k výkonu zaměstnání bez povolení sám doznal a s ohledem na nekontaktnost společnosti S. a pobyt jejího jednatele v L., považovalo krajské ředitelství navržený výsledek jednatele, pana V. P., za nadbytečný a odporující zásadám rychlosti a hospodárnosti. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce krajské ředitelství vyhodnotilo jako přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, který sám uvedl, že na území České republiky nemá takové vazby, které by bránily jeho vyhoštění, a že mu není známa překážka, která by mu bránila ve vycestování. Jediná uváděná překážka spočívající v tom, že potřebuje peníze pro rodinu, není relevantní, protože žalobce není oprávněn v České republice k výkonu zaměstnání a naopak se ukazuje, že pokud by mu vyhoštění nebylo uloženo, porušoval by právní normy i nadále. Ze závazného stanoviska ministerstva pak vyplývá, že u žalobce není dána překážka vycestování, přičemž ani žalobce ve své výpovědi neuváděl nic, co by mohlo vést k závěru o nemožnosti jeho vycestování. Jeho tvrzení, že se dostane do značných ekonomických problémů, protože potřebuje zabezpečit rodinu, nelze pod § 179 zákona o pobytu cizinců podřadit. Politickou a bezpečnostní situaci v Z. oblasti lze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat do vlasti, napjatá situace v současnosti přetrvává jen na jihovýchodě Ukrajiny. Ani předešlé události na západě Ukrajiny nedosáhly takových rozměrů, aby jimi mohla být ohrožena bezpečnost žalobce v případě jeho návratu. Život zde probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby i činnost státních orgánů. Žalobce také není zranitelnou osobou a skutečnosti jím sdělené nenaznačují, že by jeho vycestování mohlo zakládat rozpor s mezinárodními závazky České republiky. S ohledem na prokázanou dobu výkonu zaměstnání (14 dnů) byla doba zákazu vstupu žalobci stanovena prakticky v nejnižším možném rozsahu 6 měsíců, tj. v jedné desetině zákonem stanoveného rozpětí. Doba vycestování 14 dnů pak byla stanovena s přihlédnutím k tomu, že žalobce má platný cestovní doklad, na Ukrajině má zázemí, na Českou republiku není navázán a vycestování na Ukrajinu není finančně ani organizačně náročné. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil identické odvolací námitky jako v žalobě.

13. Žalovaná požádala ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 10. 1. 2018 a ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 15. 10. 2018 potvrdil. Konstatoval, že se pečlivě seznámil s podklady původního závazného stanoviska i se stanoviskem samotným a vedle původních podkladů zohlednil i informaci ministerstva ze

dne 14. 9. 2018 o situaci na Ukrajině. Žalobce při odkazu na bezpečnostní situaci na Ukrajině neuvedl žádné nové či konkrétní skutečnosti, které by měly být posouzeny v odvolacím řízení, přičemž předchozí závazné stanovisko popsalo bezpečnostní situaci jednoznačně a vysvětlilo, proč ve vztahu k žalobci nejsou dány překážky vycestování. Z informace ministerstva z 14. 9. 2018 vyplývá, že se v letech 2015 a 2016 politická a bezpečnostní situace stabilizovala a stabilizovaná zůstala i v roce 2017. Kromě Luhanské a Doněcké oblasti nedocházelo v žádné z dalších ukrajinských oblastí k bezpečnostním incidentům, přičemž ministr se plně ztotožňuje s tím, že žalobce má trvalé bydliště v části Ukrajiny, která zcela jistě není zasažena střety mezi vládními vojsky a separatisty. Informace ministerstva ze dne 14. 9. 2018 o situaci na Ukrajině založená ve spise těmito závěry odpovídá.

14. Zástupce žalobce byl dne 24. 10. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a ten v návaznosti na to zopakoval své výtky vůči možnosti svého návratu na Ukrajinu s poukazem na to, že v průběhu uplynulých dvou let došlo v důsledku činnosti Právěho sektoru k násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté, i na západě Ukrajiny v Mukačevu a ve Lvově.
15. Žalovaná následně vydala dne 4. 12. 2018 žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že krajské ředitelství postupovalo v řízení správně, rozhodovalo na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a prvostupňové rozhodnutí též řádně odůvodnilo. Závěr, že žalobce nebyl automaticky oprávněn na základě dlouhodobého polského víza k výkonu zaměstnání v České republice, potvrzují i rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 6 Azs 60/2017 a 2 Azs 289/2017. Žalobce v Polsku nepracoval, nepodepisoval žádnou smlouvu, a nemohl tak vystupovat jménem polského zaměstnavatele ani na jeho účet. V jeho případě se tak nemohlo jednat o poskytování služby zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU. Navíc práce žalobce v České republice nebyla nahodilá, protože žalobce sám uvedl, že přicestoval z Ukrajiny přes Slovensko přímo do České republiky a práci si našel až zde na základě ústní dohody s kamarádem V. z ubytovny. Žalobce tedy bezpochyby vykonával závislou práci bez nezbytného povolení k zaměstnání, a naplnil tak skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o požadovaný výsledek jednatele společnosti S., správní orgán se tuto společnost pokusil dvakrát dožádat o předložení listin týkajících se vztahu mezi ní a žalobcem, a to prostřednictvím její datové schránky i prostřednictvím poštovní přepravy, avšak bez reakce. Předloženým správním spisem nicméně byly veškeré skutečnosti pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem zjištěny. Pokud jde o námitky proti závazným stanoviskům, žalovaná po jejich rekapitulaci konstatovala, že je jimi vázána a není oprávněna jejich správnost posuzovat. Připomněla však, že žalobce žádnou překážku, která by mu znemožňovala návrat na Ukrajinu, v rámci výsledku neuváděl, konstatoval, že tam má celou rodinu, ke které se chce vrátit, a argumentaci nemožností návratu uplatnil až v odvolání. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 7. 12. 2018.
16. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
17. K doplnění skutkového stavu soud provedl důkaz usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2017, č. j. 83 Cm 1399/2017-5, založeným ve sbírce listin veřejného rejstříku pro

společnost S. v likvidaci, jímž byla tato společnost zrušena a nařízena její likvidace, a to z důvodu, že je po dobu 4 let nečinná, v letech 2012-2015 nepodala žádná daňová přiznání a veškeré pokusy o kontakt s ní jsou marné. Vzhledem k tomu, že je statutární orgán společnosti nekontaktní, byla likvidátorem ustanovena osoba ze seznamu insolvenčních správců.

18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
19. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území. Podle třetího odstavce téhož ustanovení policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území dále
 - a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zvláštního právního předpisu, za účelem opuštění území, jestliže
 1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany,
 2. nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, nebo
 3. mu uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany (§ 124b),
 - b) cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a je mu umožněno dobrovolné vycestování, nebo
 - c) cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.
20. Pokud žalobce namítá, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí a nedostatečně zohlednily skutečnost, že disponoval platným polským vízem a na území České republiky byl vyslán svým polským zaměstnavatelem a že nikdy v minulosti neměl žádné pobytové problémy na území České republiky, ani se zde nedopustil nezákonného jednání, nelze mu dát za pravdu. Žalovaná se ve svém rozhodnutí otázkou tvrzeného vyslání žalobce na pracovní cestu zabývala a nijak je nepřehlédla, podrobně však vysvětlila, že toto tvrzení není pravdivé a že samotné platné polské vízum žalobce k výkonu zaměstnání v České republice bez povolení k zaměstnání neopravňovalo.
21. I soud považuje potřebné poukázat na to, že v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, dospěl NSS k jednoznačnému závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského

parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

22. Se závěry NSS se soud plně ztotožňuje a v této souvislosti souhlasí i s vyhodnocením skutkových okolností případu žalobce ze strany správních orgánů. Už samotné tvrzení žalobce o polském zaměstnavateli je zcela v rozporu s jeho vlastní výpovědí, podle níž žádnou pracovní smlouvu neuzavřel, v Polsku nebyl a práci sehnal od kamaráda V. z ubytovny v P., kam se přesunul po pobytu u svého bratrance v L. Také šetření krajského ředitelství vedlo k identifikaci subdodavatelského řetězce na stavbě, kde žalobce pracoval, jehož všemi členy byly jen české společnosti, žádný polský zaměstnavatel se zde nevyskytoval.
23. Soud v této souvislosti považuje za vhodné připomenout i to, že NSS v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011-80, dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“* Skutečnost, že žalobce eventuálně byl v právním omylu o tom, že na základě platného polského víza byl oprávněn v České republice pracovat, tak nemá žádnou relevanci pro posouzení toho, zda byly naplněny podmínky předvídané ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců jako důvod pro uložení správního vyhoštění. Vyhoštění žalobce by tak nebránilo ani jeho pouhé nedbalostní zavinění na dané situaci (dané zásadou *neznalost zákona neomlouvá*), ale ani úplná absence jakéhokoli zavinění, tj. ani stav, kdy by po žalobci nebylo možné požadovat, aby si byl vědom, že jeho práce není legální.
24. Pokud jde pak o výslech jednatele společnosti S., tento důkaz považuje za nadbytečný i soud, neboť v kontextu předchozích zjištění byl závěr o tom, že žalobce na území České republiky nedovoleně pracoval bez povolení k zaměstnání, bezpečně prokázán. Navíc z usnesení Městského soudu v Praze, které soud provedl k důkazu, vyplynulo, že žalobcem požadovaný svědek nebyl kontaktní nejen prostřednictvím společnosti S. (což správní orgány v řízení prokázaly), ale ani samostatně. Navíc společnost S. je českou společností, nejde o polského zaměstnavatele, který by údajnou pracovní cestu žalobce mohl potvrdit. Jednalo se tak i o důkazní prostředek fakticky neproveditelný, přičemž ani žalobce jiné

kontaktní údaje jednatele než ty, jež byly vedeny ve veřejném rejstříku společnosti, neuváděl. Ani ve správním spise založená subdodavatelská smlouva jiné kontaktní údaje jednatele společnosti S., pana V. P., nenabízí. Uvedené žalobní body tedy nejsou důvodné.

25. Žalovaná také netvrdila, že by se žalobce v minulosti dopustil v České republice nějakého porušení pobytových či jiných právních předpisů, tuto skutečnost mu nekladla k tíži, svým rozhodnutím pouze reagovala na aktuální nezákonné jednání spočívající ve výkonu zaměstnání bez povolení k zaměstnání po dobu 14 dnů. Pokud v části odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovila na okraj i jistou úvahu v tom směru, že žalobce mohl překročit maximální povolenou délku pobytu na základě platného polského víza v České republice, tak zároveň uvedla, že tuto skutečnost není schopna jednoznačně prokázat, a proto k ní nijak ve svých úvahách nepřihlíží.
26. Dosavadní bezúhonnost žalobce se tak může projevit pouze v tom, jak dlouhý zákaz pobytu správní orgán na základě své správní úvahy žalobci uloží (proti délce zákazu však žalobce nebrojí), popř. v posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života cizince. Pokud zde chybí podstatné důvody veřejného zájmu na jeho vyhoštění (což nastává v případě krátkodobé a nezaviněné nelegální práce u dosud bezúhonného cizince), pak může právo na ochranu rodinného a soukromého života cizince snadno v testu proporcionality převážet, což by mohlo vést k žalobcem požadovanému postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců, pokud by ovšem byly naplněny podmínky pro uložení takového opatření. Jak ovšem plyne z obsahu správního spisu, v případě žalobce jednak jakékoliv hájitelné tvrzení o existenci rodinného a soukromého života v České republice chybí, a proto veřejný zájem na jeho vyhoštění nutně převládá, a jednak je nutno konstatovat, že žádné důvody umožňující uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují, neboť správní orgány nezjistily, že by pobýval na území České republiky neoprávněně, což je klíčovým předpokladem pro takový postup. Byly však beze zbytku naplněny skutkové předpoklady pro uložení vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. I tento žalobní bod je tak nedůvodný.
27. Pokud jde o poslední žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce na Ukrajinu, ani tomu soud nemůže přisvědčit. Krajské ředitelství rozhodlo o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Závazná stanoviska vychází ze v té době aktuální zprávy o zemi původu a z informace poskytnuté ministerstvem, která je součástí správního spisu vedeného krajským ředitelstvím a žalovanou a která potvrzuje závěry vyslovené v závazných stanoviscích. Ze zprávy skutečně vyplývá, že na Ukrajině nepanuje stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě v této zemi mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak ve vztahu k Z. oblasti se zde uvádí, že oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády. V létě 2015 zde proběhlo několik ojedinělých incidentů s Právým sektorem ve městě Mukačevo s pravděpodobně kriminálním podtextem a v létě 2016 se podařilo odhalit plány proruských sympatizantů na údajné teroristické útoky na vlakové spojení, avšak k žádným dalším bezpečnostním incidentům zde již podle dostupných informací nedocházelo. Bezpečnostní situaci je nutné posuzovat

podle aktuálního stavu a ten obecným tvrzením žalobce neodpovídá, resp. jím zmiňované skutečnosti představují ojedinělé incidenty, které již neměly dalšího pokračování. I když fungování státní správy v zemi postižené ozbrojeným konfliktem v její východní části je do jisté míry podlomeno např. s tím souvisejícím nedostatkem veřejných finančních prostředků, nelze hovořit o tak zásadní míře nestability, nejistoty a beztrestnosti, že by žalobce byl vážně a bezprostředně v případě návratu ohrožen na svém životě či důstojnosti svévolným násilím či bylo možné se důvodně obávat hrozícího mučení či nelidského zacházení. Situace na západní Ukrajině neznemožňuje vycestování žalobce.

28. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. února 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce